

causis injiciat. Si Papa, inquit aliquis, in ferendo de fide solenni judicio, errare non posset, superflua essent Concilia generalia, ad integram absolutamque hæresion damnationem: quandoquidem possent a solo Romano Pontifice infallibiliter proferri, atque damnari. Scrupulus tamen ille hævi observatione exitur. Non sunt absolute necessaria Concilia Œcumenica, ad certam & infallibilem hæresion damnationem: cum tam multa, nullis celebratis Conciliis, damnata sint hæreses, tribus prioribus Ecclesiæ sæculis, ante Concilium Nicæni primi celebrationem, ac secutis inde temporibus. Sunt tamen quandoque necessaria, tum ad coercendam hæreticorum pertinaciam; qui unus Romani Pontificis judicio stare nolunt, quem in ferenda sententia falli posse dicunt; tum ad ostendam omnium Ecclesiarum, in errore aliquo damnando, consensionem. Ad quæ duo rudiem est ordinarium, Concilium Œcumenicum celebratione. Patet id exemplo Concilii omnium primi in Ecclesia celebrati, Jerosolymitani scilicet temporibus Apostolicis. Controversia Antiochiæ orta fuerat, Judæos inter atque Gentiles ad fidem converfos, essentia Legalia necessario servanda. Nemo Apostolorum illic erat, qui controversiam solus definire non posset, judicio prorsus infallibili: cum essent illorum singuli A'phalix seu infallibilitatis in fide privilegio donati, post effusionem Spiritus Sancti, qui eos omnem docuerat veritatem, Concilium tamen Jerosolymis actum est, ad quod convenere Apostoli omnes, qui isthinc aderant, & Seniores; ut negotium illud in commune conferrent: hujusque Concilii audito judicio, turbatorum fidelium sedati sunt animi, & in eandem sententiam reconciliari. Non absimiliter secutis inde temporibus, post latam a Melchiade Romano Pontifice judicium contra Donatistas, (a) dedit Constantinus Arelatense Concilium, non quia necesse erat, sed horum importunis clamoribus cedens, & omni modo cupiens tantam insolentiam coercere. Uti & post latam a Leone I. Sententiam contra Eutychnian, Chalcedonensis Synodus acta est, quævis evidenter apparet, rem de qua agebatur nequaquam Synodali indigere tractatione, ut ait ipsemet Leo in Epistola ad Theodosium Imperatorem; sed ut pleniori judicio posset omnis error aboleri. Pleniori, inquam, judicio, hoc est, solenni, quatenus Patres Chalcedonenses in eandem cum Leone sententiam conspirantes, suo capiti membra concordarunt. Unde & in Epist. ad Theodoretum, quæ est 62. Gloriamur, inquit, in Domino, qui nullum nos in nostris fratribus detrimentum sustinere permisi, sed quæ nostro prius ministerio defuerat, universæ fraternitatis firmavit assensu; ut vere a se prodixisset ostenderet, quod prius a prima omnium Sede formatum, totius Orbis judicium recepisset. Aut etiam, quod verisimilius arbitror, Pleniori judicio, hoc est, frequentiori Concilio, quam quod fuerat antea celebratum Constantinopoli, & a quo fuerat appellatum. Universe igitur ac generatim non sunt absolute necessaria in Ecclesia Catholica Concilia Œcumenica, ad certam, constantem, & infallibilem Catholicæ veritatis adversus hæreticos definitionem, sunt tamen quandoque necessaria, tum a reprimendam tumultuantium hæreticorum audaciam, tum ad pacem turbatis fidelium animis afferendam, tum demum ad majorem lati judicii Ecclesiastici solemnitatem: quæ tunc reletur maxime, dum in ejusdem fidei professionem cumspirant Ecclesiæ universæ; quarum nomine sententiam in Conciliis Episcopi ferunt, illarum utique Rectores a Spiritu Sancto ipsi, in ædificationem Corporis Christi.

(a) S. August. Epist. 162.

Sed urgent importune nonnulli: Consensus saltem universalis Ecclesiæ, aut si mavis Episcoporum, (seu sint illi in Concilium coacti, seu forte dispersi) necessarius est, ut judicium a Pontifice latum irrefragabile, seu irrefragabile censetur. Sic enim aperte declarat Leo I. data ad Theodoretum Epistola, qua Concilii Chalcedonensis assensum, latæ a se de Eutychniana hæresi datum memorat: *Quæ deus inquit ille, nostro ministerio defuerat, universæ fraternitatis irrefragabili firmavit assensu: ut vere a se prodixisset ostenderet, quod prius a prima omnium Sede formatum, totius Christiani Orbis judicium accepisset.*

Verum nec illud quidquam officit Leonis I. dictum, si penitus perpendatur. Aliud quippe est, irrefragabilem esse universæ fraternitatis assensum, totiusque Christiani Orbis judicium; aliud, non habere judicium, pontificium suam quoque, ut ita loquar, irrefragabilitatem, nisi ei universæ fraternitatis assensum, totiusque Orbis judicium accesserit. Primum ultra citroque concedimus, alterum perfracte negamus: quia primum dumtaxat Leo dixit, non item alterum. Equi quæso latam a se de hæresi Eutychniana judicium, irrefragabilitatem non habiturum dixisset Leo I. nisi ei universæ fraternitatis in Concilio Chalcedonensi congregatæ consensus, totiusque orbis judicium accederet? Cum potius hoc ipsum judicium suum, se ipso irrefragabile esse significasset, dum illud ad Concilium Chalcedonense transmisit; tanquam *piam atque sinceram, de Sacramento Incarnationis D. N. Jesu Christi, Fidei confessionem . . . quæ nulla indigeret Synodali tractatione; omnemque ea de re disputandi audaciam rejecisset, & cohibuisset.* Quod plenius cap. 2. sequentis dissertationis demonstrabitur.

Sed nec illud alterum officit quod laudato loco adicit Leo I. firmatum scilicet esse universæ fraternitatis assensum, quod ipsemet antea definierat. Nec enim consequens inde est, non habere firmitudinem Pontificis definitiones, nisi ex ipso Episcoporum assensu: sed hoc unum, novam illis ex eo assensu accedere firmitudinem. Quod certe nec inficiamur nos, nec inficiari quisquam potest: Cum Episcopale judicium Pontificis definitioni quomodolibet adjunctum, nullius non possit roboris esse, atque auctoritatis. Firmat subditorum obedientia legem, inquit Ulpianus. Quid ni quoque judicium pontificium firmet obsequiosus Episcoporum assensum, etsi jam se ipsi sit firmum. Deifica Ecclesiæ traditio (quæ certe se ipsa firmissima est) communi Episcoporum decreto recipit firmitatem, inquit Concilium II. Nicæni Patres act. 7. Quid ni quoque eorumdem Episcoporum assensu, seu decreto recipiat firmitatem judicium pontificium, quamquam sit se ipso aliunde firmissimum?

VII. Perperam igitur irritoque labore, ad deprimendam Romanorum Pontificum in faciendi fide auctoritatem & aphalliam, Sacrorum Conciliorum gesta longo ordine recentent narrantque nonnulli, in quibus Episcopi in cæterum coacti, hæreses a Romanis etiam Pontificibus prædamnatas, pro officio proscripterunt, novoque quandoque judicio condemnarunt. Id enim ut in Conciliis fieret, non impotens, non diminuta, non insufficientis, non errori obnoxia Pontificum judicaria potestas in causa fuit: sed hæreticorum protervorumque ingeniorum audacia contumacia, protervia postulatit, ac etiam extorsit. Quotquot ergo ea mente studioque, Conciliorum hæreses per varia sæcula proscriptibentium atque damnantium Elenchum, & indicem constituunt,

ciunt, inutiles chartas implent; quibus eruditione, quam illis non videmus, ostentant; sed causam quam susceperunt, nihilo magis tuerentur atque defendunt.

DE ROMANO PONTIFICE

Conciliis Œcumenicis

AUCTORITATE, POTESTATE, JURISDICTIONE SUPERIORI

DISSERTATIO ALTERA.

CAPUT I.

Questionis status aperitur. Præstare Romanos Pontificis Conciliis Œcumenicis, a notatione nominum & titulorum ostenditur.

QUE nunc tanta animorum contentione agitur in Scholis Theologicis celebrata controversia, uter auctoritate ac potestate præstet, Romanus Pontifex, an Synodus Œcumenica, non ante annum 1409. viros Theologos legumque peritos varias in partes egit, & in contraria studia distaxit: alios quidem pro Romano Pontifice supra Synodum, alios pro Synodo supra Pontificem, tanquam pro aris, & focis acerrime disputantes. Cum enim tunc primum in Concilio Pisano ageretur, de duobus Romanis Pontificibus, de suprema dignitate contententibus, e sua Sede deturbandis; alteroque certo & indubitato Pontifice in illorum locum deligendo; dubium illico inter viros eruditos obortum est, tantumne auctoritatis inesset Concilio Œcumenico, ut in Romanum Pontificem posset animadvertere. Et quamquam dubium illud, ut primo obortum est, ac pro ea conditione temporum, nullo negotio solum sit: quia de dubiis tunc Pontificibus agebatur, quibus præstare Concilium Œcumenicum schismaticis tempore, nemo ambigit; auctum tamen subinde est, novisque difficultatibus implicatum, ubi generatim, & universè de quibusvis Pontificibus, etiam indubitatis & certis quæstio mota fuit; præsentem Concilii Œcumenicis, an potius subsint? Qua de re in Conciliis Constantiensi & Basileensi, ac post illa ipsa, in utramque partem, à Theologis Legumque peritis acriter est disputatum.

Hanc itaque controversiam ut agitare instituti nostri est, ita illam ipsam in bono lumine ponere convenit, quidque proprie in quæstionem veniat aperire necesse est: ne quod sæpe fit perperam & præpostere controversiæ sensus accipiatur. Intendat igitur animos quisquis legit.

II. Concilium generale bifariam accipi potest. Primo quidem ut Episcopos complectitur universos in cæterum vocatos, simulque Romanum Pontificem, qui isdem præstet, seu per se se, seu per Legatos suos. Atque hoc sensu, eaque amplitudine accepto Concilio, peritatum esset inquirere, sitne Romanus Pontifex Concilio generali superior? Idem quippe esset, atque inquirere, sitne Romanus Pontifex superior Romano Pontifice: cum & sic Concilium generale, Romanum quoque Pontificem complectatur. Imo cum totum majus sit parte sua, sitque Romanus Pontifex Concilii generalis hoc sensu accepti pars, tamen si principalis & capitalis; necesse profecto est, Concilium generale hoc sensu acceptum & intel-

Serry Tom. V.

lectum, majus aliquid esse, atque ita potestatem atque auctoritatem præstantius, Pontifice solo ac seorsum accepto. Maxime vero cum repugnet Episcopos universos, Romano Pontifici adjunctos, Romano Pontifici nihil addere, nihil adjungere. Hoc itaque sensu accepto Concilio, non movetur in præsentia controversia. Secundo Concilium generale accipi potest, ut solos complectatur universos Episcopos in cæterum vocatos, Pontifice ipso, qui is præstet, non computato & comprehenso. Uti profecto dum dicimus, hunc vel illum Romanum Pontificem huic vel illi Concilio Œcumenico præfuisse; Ex. gr. Sylvestrum Nicæno I. id solum intelligimus, præfuisse Sylvestrum Episcopos trecentis decem & octo in eum cæterum vocatis, Sylvestro non intellecto nec computato: eum plane pugnet, sibimet ipsi præfuisse Pontificem, dum aliis Episcopis præstet.

Atque ille ipse germanus est sensus, quo præsentis agitur controversia, de Romani Pontificis supra Concilium Œcumenicum eminentia. Nempe illud queritur, Num ex quo conveniunt in Concilio Episcopi universi, simulque ad ferendum judicium sedent, præside Romano Pontifice, seu per se se, seu per Legatos suos, major sit eorum omnium Episcoporum auctoritas, jurisdictionis, judicandi potestas, quam Romani Pontificis, qui præstet illis, & Caput est? Adeo ut conspirantibus in sententiam aliquam Episcopis universis, Romano vero Pontifice in contrariam abeunte, & oppositum servatis aliunde debitum formulis definiente, standum nobis esset Episcoporum sententiæ potius, quam Romani Pontificis definitioni: aut e contrario Romani Pontificis judicium amplectendum esset potius quam Episcoporum? Ex. gr. an possit Pontifex statutum decretumque ab universis Patribus editum, cui ipsemet nec per se se, nec per Legatos suos dissidet assensum; aut cui Legati suoque genio, mandata Pontificia prætergressi assensu fuissent, rescindere atque in irritum mittere? ut fecit Leo I. in Concilio Chalcedonensi. An etiam possit Pontifex Concilium Œcumenicum abruptum, suspendere, aut alio transferre, Patribus dissentientibus ac repugnantibus? Ut fecit Eugenius IV. in Concilio Basileensi.

Quo sensu quæstionis explicato, ita pronuncio: Romanus Pontifex Concilio Œcumenico præstet, eisdemque auctoritate, jurisdictione, judicandi definitionis potestate, superior est.

III. Probat id aliqui, ex eo quod Romanus Pontifex convocet jure primatus sui Concilia Œcumenica, iisque præsit seu per se se, seu per Legatos suos. Conatum laudo, non probo tamen ex integro. Quam enim futillis, quam elumbis probatio illa sit, ex eo maxime liquet, quod ut cæterum aliquem convocare quis possit, satis abunde sit, si in singula illius membra, seorsim &

E 2 sejun-

